

Arrest

nr. 81 570 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X, X en X, op 5 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, net verblijf, da vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter-§ 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3* volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.0.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 29.08.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17.08.2011, en dienen zij onmiddellijk het grondgebied van de Schengen-lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9ter, § 1, lid 5 van de vreemdelingenwet; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangezien de bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaart omdat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, 4e lid van Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het standaard medisch getuigschrift beantwoordt volgens verwerende partij niet aan de voorwaarden zoals voorzien in dat artikel. Uit artikel 9ter - § 1, 4° lid en artikel 9 ter § 3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder de vorm van een medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift (29.08.2011) vertoont volgens verweerder geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk. Terwijl verzoekers bij hun aanvraag weldegelijk een standaard medisch attest hebben voorgelegd met vermelding van de ziekte en haar graad van ernst, nl. depressief syndroom. Dat moet vastgesteld worden dat de standaardmotivering van de bestreden beslissing louter in algemene bewoordingen geredigeerd is zonder enige concretisering met persoonlijke gegevens verwijzend naar het dossier van verzoeker. Dat het zodoende voor verzoekers bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk is dat verweerder wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van het medisch attest dd. 29.08.2011; Dat de bestreden beslissing zodoende formeel niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; Dat verzoekers verder betwisten dat de beoordeling of de graad van ernst van de ziekte al dan niet voldoende omschreven is, toekomt aan verweerder zonder enig medisch advies. Artikel 9ter, § 1, 5de lid VW bepaalt: (...). Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Wanneer verweerder stelt dat de graad van ernst niet vermeld is, impliceert dit onmiddellijk een medische beoordeling en deze kan niet anders dan door een geneesheer geëvalueerd worden. Zodoende dient verweerder, alvorens uitspraken te doen omtrent de graad van ernst van een ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase van beslissingen op basis van artikel 9ter VW een adviseur-geneesheer te raadplegen. Dat de bestreden beslissing zodoende artikel 9ter, § 1, lid 5 VW schendt. Dat verzoekende partij tot slot aanvoert zoals hoger gezegd een standaard medisch attest voorgelegd te hebben. Bovendien zal voor een geneesheer de voorgeschreven aard en hoeveelheid medicatie voldoende duidelijk wijzen op de graad van ernst van de ziekte. Dat de bestreden beslissing zodoende alleszins onredelijk is en verweerder zijn materiële motiveringsplicht heeft geschonden, alsmede het

redelijkheidsbeginsel. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat de verzoeker wel degelijk zeer ernstig ziek zijn, en dat het niet kan dat verzoekers aanvraag geweigerd wordt, zonder verzoekers zelf ernstig medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden. Verzoekers zijn niet bij machte om een na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Servië. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoekers ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor hun gezondheid. Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Het is sowieso moeilijk om als Serviër een deftige medische behandeling te krijgen in Servië, laat staan dat men nog van origine Roma is. We weten al te goed dat de Balkan-regeringen de zaken veel rooskleuriger voorstellen dan ze zijn. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Servië is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Servië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 198485, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is. Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens diens gezondheid Verzoekers hebben niemand waarop zij kunnen terug allen in hun herkomstland. Verzoekers hebben ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging in hun land (ook geen terugbetaling)."

2.2. De verzoekende partijen betogen dat ze bij hun aanvraag wel degelijk een standaard medisch attest hebben voorgelegd met vermelding van de ziekte en haar graad van ernst, nl. depressief syndroom, en dat het bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk is dat verweerder wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van het medisch attest van 29 augustus 2011. Zij betogen verder dat, wanneer verweerder stelt dat de graad van ernst niet vermeld is, dit onmiddellijk een medische beoordeling impliceert en deze niet anders dan door een geneesheer kan geëvalueerd worden. Zodoende dient verweerder volgens de verzoekende partijen, alvorens uitspraken te doen omtrent de graad van ernst van een ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase van beslissingen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een adviseur-geneesheer te raadplegen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij betogen dat het onvoldoende duidelijk is of de verwerende partij wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van het medisch attest van 29 augustus 2011. Dienaangaande merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift van 29 augustus 2011 en de gemachtigde aldus wel rekening heeft gehouden met dit document.

De gemachtigde heeft evenwel geoordeeld dat voormeld medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient het medisch getuigschrift te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt. Verzoekers maken met het betoog: “Terwijl verzoekers bij hun aanvraag weldegelijk een standaard medisch attest hebben voorgelegd met vermelding van de ziekte en haar graad van ernst, nl. depressief syndroom” niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit dat de graad van ernst niet is vermeldt.

Zoals in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd, zou de op het medisch getuigschrift vermelde pathologie wel als ernstig beschouwd kunnen worden, doch in dit getuigschrift wordt niet verder verduidelijk in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Dat de graad van ernst van de ziekte zou kunnen worden afgeleid uit de aard en hoeveelheid medicatie kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Er dient immers op het getuigschrift uitdrukkelijk vermeld te worden wat de graad van ernst van de medische aandoening is.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aldus voorhoudt dient conform artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij betogen dat de beoordeling of de graad van ernst van de ziekte al dan niet voldoende is omschreven, toekomt aan de gemachtigde zonder enig medisch advies. Verzoekers verwijzen naar artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en menen daaruit te kunnen afleiden dat de voormelde beoordeling dient gemaakt te worden door de ambtenaar-geneesheer. Verzoekers zien bij hun kritiek evenwel over het hoofd dat in casu geen beoordeling gemaakt van enige medische informatie: er werd geen oordeel geveld over onder meer de graad van ernst van de vermelde aandoening. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde een inhoudelijke beoordeling van het medisch getuigschrift heeft gemaakt. De gemachtigde heeft slechts vastgesteld dat de graad van ernst van de medische aandoening niet op het voorgelegde standaard medisch getuigschrift werd vermeld.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij voorhouden dat hun aanvraag niet kon worden geweigerd zonder verzoekers zelf ernstig medisch te onderzoeken. Het komt immers aan verzoekers toe om de nodige elementen naar voor te brengen teneinde hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter afdoende te ondersteunen. Uit hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet blijkt bovendien dat, om onontvankelijk te zijn, de graad van ernst uitdrukkelijk in het standaard medisch getuigschrift dient te worden vermeld.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers beschouwingen dat zij niet bij machte zijn om na een lang verblijf in België de medische kosten in het land van herkomst te betalen, en dat zij gediscrimineerd worden omwille van hun Roma-afkomst, geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing waarbij geoordeeld werd dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. De kritiek van verzoekers die betrekking heeft op het onderzoek van de gegrondheid van hun aanvraag is niet dienend.

Waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 3 EVRM, wijst de Raad op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die het aanwendt

met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("a very exceptional case") wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Het EHRM oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC